

[Valdemar Thomsen.]

ved Statsmandskløgt. Udgiften til Husdyravl og Husdyrbrug vilde, hvis man havde fulgt det for Regeringen hellige Pristal, nu have andraget omkring 1 300 000 Kr., men man kan altsaa nøjes med knap nok det halve.

Aarsagen til denne Udvikling er ikke, at Landbruget i Modsætning til tidligere har bedre Raad til selv at iværksætte de nødvendige Foranstaltninger, langtfra, idet Landbrugets Status som bekendt er blevet forringet med Hundreder og atter Hundreder af Millioner Kroner. Besparselsen kan heller ikke skyldes, at Bedrifternes Antal er blevet indskrænket; det er nemlig forøget i højeste Grad, ikke alene ved at Landet er blevet større, men ogsaa gennem den storstilede Udstykning, der har fundet Sted.

Her er vi da efter min Mening inde paa et Omraade, hvor man med Rette kan sige, at det at spare paa Skillingen vil medføre, at Daleren ruller. Sagen er nemlig den, at en meget stor Del af det, der grov paa den danske Jord, kun kan finde lønnende Anvendelse til Produktion af forædlede Landbrugsprodukter. Det er en Produktion, der, selv om den f. Eks. for Smørrets Vedkommende for den enkelte Landmand er i høj Grad tabbringende, alligevel maa betegnes som Grundpillen for Landets Økonomi, og derfor vil det for Samfundet som Helhed være en god Forretning at forcere Husdyrbruget frem til det højest mulige Stade. Ikke mindst i den nuværende Situation tror jeg, det gælder om at være yderst agtpaagivende, saaledes at vi, naar vi igen kommer ind i normale Tider, staar rustede til at omsætte vort Lands Avl, det vil sige næsten det eneste Raastof, vi har, til den bedst mulige Pris.

Muligvis Landbrugsministeren vil mene — det faar man Indtryk af gennem den Forelæggelse, der her har fundet Sted —, at det maa være en Opgave, som Landbruget i det væsentlige selv tager sig af. Men hvordan skal Landbruget kunne det, hvis det er rigtigt — og det er desværre rigtigt —, at Landbruget siden 1925 har faaet ca. 2 000 Mill. Kr. for lidt for sin Smørproduktion? det er en Oplysning, der stammer fra autoritativ Side, nemlig fra Formanden for Mejeriernes Fællesorganisation. Det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk) mente ganske vist, at den Omstændighed, at der var Besætninger, hvor man var oppe paa en Ydelse af 300 kg Smør pr. Ko, var Bevis paa, at det ikke, som man paastod, var en Underskudsforretning at have Malkekøer. Det er

sikkert rigtigt, at det ikke i alle Tilfælde er nogen Underskudsforretning der, hvor Besætningerne er oppe paa saa høj en Ydelse, som det ærede Medlem omtalte, men det ærede Medlem ved udmærket godt, at saadanne Besætninger er Undtagelser. De er Undtagelser, der bekræfter Regelen, at Smørproduktionen som Helhed er en stor Underskudsforretning. Naar det er Tilfældet, hvordan skal det saa, vil jeg gerne spørge, blive muligt for den enkelte Landmand at bringe de Ofre, som nu engang er nødvendige, naar der skal arbejdes paa langt Sigt?

Meningen med Tilskuddet til Dyrskuer, Hesteavlforeninger, Kvægavlforeninger, Kontrolforeninger, Svineavlscentrer, og hvad det nu hedder alt sammen, er ikke tænkt som og det skulde nødig blive en Foræring til den enkelte Landmand. Nej, Meningen er, at det skal tjene disse belærende og ansporende Foranstaltninger, og netop saadan tror jeg ogsaa, at disse Statstilskud har virket. Jeg tror, det var meget ubetænksomt, at man i 1927 satte Tilskuddet til Dyrskuerne ned fra ca. 250 000 Kr. til omkring ved 120 000 Kr. For mig er der nemlig ingen Tvivl om, at Dyrskuerne giver en Anskuelsesundervisning, baade med Hensyn til Dyr, Planter og Maskiner, som vanskeligt kan overvurderes. Hvad Meningen var med det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk)s Bemærkning om, at Staldbedømmelserne har lige saa stor Betydning som Dyrskuerne, det forstaar jeg ærlig talt ikke, men det klares maaske efterhaanden. I alle Tilfælde er Paastanden fuldkommen urimelig. De mægtige Fremskridt, der er naaet gennem et planmæssigt Avlsarbejde, som til Dels skyldes denne Lovgivning, har været til stor Gavn for Landbruget, det maa indrømmes, men de har ogsaa været til ualmindelig stor Gavn for Landet som Helhed.

Ikke mindst har det været en Fordel for de mange nye Brug og for Smaabrugene i Særdeleshed, fordi det for dem er vanskeligere at faa den rigtige Plan i Avlsarbejdet. Naar Husmændene nu ofte har udmærkede Brugsdyr, skyldes det ikke alene, at de som Regel passer og plejer Besætningerne mønsterværdigt, men det skyldes navnlig, at Husdyrbestanden i Almindelighed, bl. a. takket være Dyrskuerne, har naaet en Standard, der ligger langt over Tilstanden for et Par Tiaar tilbage. Derfor spørger jeg den højtærede Landbrugsministers Repræsentant, som nu faar Ordet, om ikke i alt Fald han er bange for, at vi med en saadan karrig Lovgivning sparer paa Skillingen og lader Daleren springe.